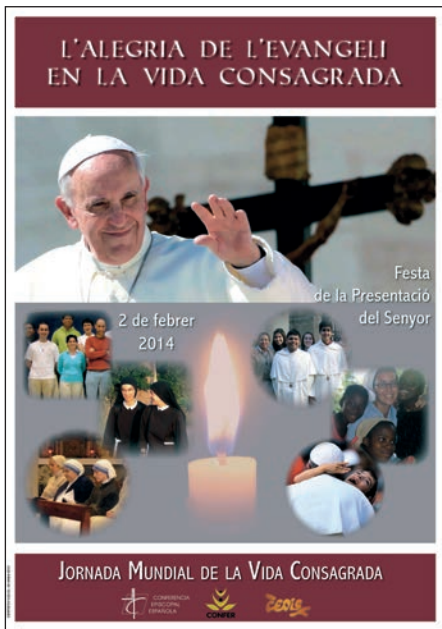

Jornada Mundial de la Vida Consagrada

▶ Tot i que aquesta diada es recorda el diumenge 2 de febrer, dia de la Presentació del Senyor, la celebració diocesana tindrà lloc dissabte 1 de febrer. Començarà a les 10 h, a la Casa de l'Església, amb una reflexió sobre la «Cultura vocacional», a càrrec del P. Josep M. Henríquez, osb, delegat per a la Vida Consagrada. A les 12.15 h, a la Catedral de Sant Llorenç, hi haurà la celebració de l'eucaristia, presidida pel bisbe Agustí. A més dels religiosos i religioses hi participarà el moviment de Vida Creixent amb motiu de la seva festa. Es farà una intenció especial i una acció de gràcies pel 25è i 50è aniversari de diverses persones consagrades. Hi haurà també

una pregària pels que enguany han fet el seu traspàs a la casa del Pare.

GLOSSA

Què he de fer per ser batejat?

La parròquia ha organitzat un romiatge a un santuari. S'apleguen moltes persones, més de dues-centes, majoritàriament famílies i un bon nombre d'infants i joves. Una família convida dos germans —un noi i una noia—, companys d'escola i amics de la filla, que es prepara per rebre el sagrament de la confirmació. El dia esdevé una festa reeixida i els germans convidats s'hi integren plenament en els diversos moments i aspectes: l'esforç de la caminada, les cançons, els jocs, la celebració de l'eucaristia, la bona companyonia, els àpats compartits, la comunicació senzilla, la pregària de comiat... Acabades les diverses activitats, i abans de retornar a casa, el noi s'adreça al mossèn i li diu amb emoció: «Vull ser cristià! Per ser batejat, què he de fer?» Els testimonis personals entrellucats o descoberts aquell dia —i tots els altres que havia rebut en la seva vida, en la relació amb persones cristianes, especialment amb joves, i la força de la Paraula que havia escoltat en ocasions, amb més o menys atenció, però sempre amb respecte—, es convertiren en interpellació, en crida personal.

Déu té cura de tot i de tothom i es manifesta a tothom mitjançant la força del testimoni dels cristians, amb la seva vida i la força de

l'Evangeli, testimoni de la vida i ensenyaments del Crist. Els qui procurem viure la presència del Ressuscitat malgrat les nostres limitacions i defalliments som, doncs, fonament del testimoni de la comunitat. La salvació de Déu, però, es realitza per l'acció de la gràcia que mostra el camí de Crist, camí de vida i de felicitat, que salva i fa fruitar les nostres obres i la nostra vida.

L'Evangeli ens explica com, des de la coherència personal, Joan Baptista tenia una paraula escaient per a tothom, i a tothom convidava, però cadascú havia de sentir-se convidat a la conversió. Així, el jove del nostre relat ha conegut testimonis sincers i ha obert el seu cor a l'acció de la gràcia. Perquè Déu es revela i dóna la gràcia de l'acolliment a tots els que li fan espai en la seva vida. Ara comença el seguiment del Crist, conegut i viscut en el marc de la comunitat creient que l'acompanyarà en la preparació del baptisme amb la força de l'Esperit, mestre interior que condueix. «Així, doncs, també nosaltres, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, traquem-nos tot impediment, i el pecat que tan fàcilment ens subjecta, i llançem-nos a córrer sense defallir en la prova que ens és proposada» (He 12,1-2).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Variacions sobre l'alegria (V)

Després de les nostres reflexions estem en disposició d'afirmar la veritat de la crida que ens fa el Papa a viure i transmetre l'alegria de l'Evangeli. Ara entenem que l'accent està posat, no tant en el substantiu «l'alegria», sinó en el genitiu «de l'Evangeli». Per dues raons: la primera perquè, segons hem dit, hi ha moltes classes d'alegria; la segona, perquè l'alegria, com la pau o la llibertat, només és una companya de l'Evangeli viscut...

El propi Bernanos, que, segons vèiem, va ser un dels profetes d'alegria més seriosos dels autors cristians moderns, va escriure al seu *Diari d'un capellà rural* un text, que bé podria estar signat pel papa Francesc:

«El contrari d'un poble cristià és un poble trist, un poble de vells. Em diràs, va declarar el rector de Torcy, que la definició no és molt teològica. D'acord, però n'hi ha prou per fer reflexionar aquests senyors que badallen a la missa del diumenge. No és estrany que badallin! No voldràs que en una esquifida mitja hora setmanal, l'Església pugui ensenyar-los l'alegria. Encara que sabessin de memòria el Catecisme, no serien probablement més alegres.»

L'alegria, en efecte, no es pot ensenyar a força de lliçons o de discursos ben estructurats, ni es pot fer viure simplement amb unes «misses ben divertides» (expressió tan comuna, com repel·lent).

Si recordem itineraris reals de grans testimonis de l'alegria cristiana, ens adonem que la primera experiència que l'Esperit Sant, «encarnat» en esperits humans, provoca és una incontenible sensibilitat vers el sofriment de la humanitat. Quan l'esperit humà es deixa transformar per l'Esperit Sant adquireix ulls i cor per compartir el dolor dels germans. Llavors, és realment l'alegria un signe de la vida autènticament evangèlica?

Són ben coneguts el somriure de sant Francesc d'Assís, de sant Vicenç de Paül, de la mare Teresa de Calcuta o del germà Carles de Foucauld. Tot i així, no sols van sofrir profundament, sinó que van anar a buscar el dolor dels germans per tal de compartir-lo. Un es pregunta què té a veure el seu somriure amb el dels rostres lluents dels anuncis publicitaris. Gosariem preguntar què té a veure aquell somriure amb els salts d'alegria d'un grup que ha experimentat una eficaç dinàmica psicològica o ha escoltat una música agradable...? Sens dubte, alguna cosa tenen a veure, però em quedo amb aquells rostres: el seu somriure té misteri, mentre que en aquestes imatges està tot massa clar.

Alguns, per cert, es van escandalitzar que la mare Teresa de Calcuta hagués tingut crisi de fe o de fredor en el seu lliurament. Això tanmateix confirmava que el seu camí era efectivament de l'Esperit! Només entendre l'alegria cristiana qui accepti de cor el Déu fet home en Jesucrist, aquell que és representat en el Sant Crist crucificat del Castell de Xavier amb un somriure esgarriós als llavis.

És l'exercici de les virtuts el que engendra l'alegria, encara que en això ens sembla que desapareixen totes les alegries humanes. Nosaltres preferim explicar aquest fet dient, no que Déu «recompensa» la renúncia voluntària que fem als goigs humans, sinó que l'Esperit purifica i transforma aquests mateixos goigs en veritable alegria.

Un amic m'escriu dient-me que «l'única prova de l'existència de Déu és la prova de l'alegria» i que «si no existís la roca, l'ona no es trencaria en blanquíssima escuma».

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

MIGUEL GARCÍA-BARÓ

Filosofia com a dissabte

El filòsof Miguel García-Baró, professor de la Universitat Pontifícia de Comillas, ha publicat *La filosofia com a dissabte* (Ed. Cruïlla), un assaig en què reflexiona seriosament sobre l'existència humana com una realitat intermèdia, que és temps i és eternitat, que viu en relació amb els altres i oberta a l'Altre, i sobre els esdeveniments que la marquen.

La base de la veritable filosofia i de tota vida espiritual és no tenir por. Per què?

Els antics moralistes de l'escola estoica equiparaven les grans passions —la por i l'esperança, la tristesa i el goig— perquè les consideraven factors negatius i, fins i tot, malaltissos de la vida moral, que ha de ser purament racional. Però hi ha una immensa diferència entre la por i l'esperança. La por ens impedeix la claredat espiritual; l'esperança, si és sana, creix en canvi sobre ella, i hi veu molt més enllà.

La filosofia ha estat fonamental en la seva vida. Per què?

Com deia Unamuno de jove, a mi se m'ha ocorregut pensar i veure que la fe del carboner és un desastre. El do de l'existència se'ns ofereix perquè apurem el seu sentit al màxim, i això no es fa amb els ulls tancats, sinó intentant penetrar en el fons de la saviesa, fins a tenir l'experiència del Déu amor absolut, creador, revelador i redemptor.

Com ens pot ajudar el llibre?

Desitjaria que des de la primera línia d'un text filosòfic, amb tota la bellesa possible de la forma i del contingut, s'estigués gaudint de l'experiència de pensar, deixant-se endur per ella; descobrint, si cal, que no hi ha res tan apassionant i que ajudi tant a lluitar contra els mals de cada dia.

Òscar Bardají i Martín

LA INFÀNCIA DE JESÚS

«Va baixar amb ells a Natzaret»

L'episodi de Jesús amb dotze anys al temple, segons l'evangeli de Sant Lluc, acaba amb aquestes paraules: «Va baixar, doncs, amb ells i anà a Natzaret, i els estava sotmès... I Jesús creixia en saviesa, edat i gràcia davant de Déu i dels homes» (Lc 2,51s). Després del moment en què havia brillat l'obediència més gran al seu Pare en la qual vivia Jesús, ell retorna a la situació normal de la seva família —a la humilitat de la vida senzilla i l'obediència envers els seus pares terrenals.

És important el que Lluc diu sobre el creixement de Jesús no sols en edat, sinó també en saviesa. D'una banda, en la resposta del noi de dotze anys s'ha fet evident que ell coneix el Pare —Déu— des de dintre. Ell sol coneix Déu, no solament a través de persones humanes que en donen testimoniatge, sinó que ell el reconeix en si mateix. Com a Fill, ell està en intimitat amb el Pare. Viu a la seva presència. El veu. Joan diu que ell es l'únic que «és en el si del Pare» i per això pot revelar-lo (Jn 1,18). És precisament això el que queda clar en la resposta del noi de dotze anys: ell està al costat del Pare, veu les coses i els homes en la seva llum.

Tanmateix, és també veritat que la seva saviesa creix en la seva condició humana. Esdevé concretament evident que ell és veritable home i veritable Déu, com expressa la fe de l'Església.

Joseph Ratzinger - Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 3a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Lo esencial es invisible a los ojos»

Lorenzo Oliván, Premio Internacional de Poesía Loewe, afirma: «La más común ceguera de este mundo, / es ver tan sólo lo que... todos ven.»

En el *Principito* de A. Saint-Exupéry, leemos:

—«Sólo se ve bien con el corazón. Lo esencial permanece invisible a los ojos.»

Es una gran verdad: lo más importante no es ver tan sólo lo que los ojos ven, sino saber *mirar* con el corazón, con el alma, más allá de las meras apariencias físicas.

Madre Teresa de Calcuta, hoy beata, rezaba y repetía a cuantos querían seguirla:

—«Jesús, tú que sufres... permíteme *verte* en tus enfermos, hoy y todos los días de mi vida... ¡Qué dulce es servirte!»

—«Jesús, tú que sufres... permíteme *reconocerte* aunque estés oculto bajo la máscara de quien está abandonado y solo; de quien vive el desamor y la soledad... ¡Esta *visión* de fe y de amor harán que mi trabajo jamás sea monótono... porque tú *representas* a Cristo!»

—«¡Amado enfermo..., te amo todavía más porque *eres* Cristo y porque se me ha concedido el gran privilegio de poder *cuidarte*!»

El padre Willot afirmaba:

—«Dos cosas definen a una persona: su mirada y su corazón.»

J. M. Alimbau

PROGRAMA DEL PAPA FRANCESC

L'alegria que es renova i es comunica

Les primeres paraules d'aquesta exhortació se centren en l'alegria, la joia i el goig —les tres formes de traduir l'original llatí *gaudium*— del missatge de l'Evangeli ofert a tothom, ja que «ningú no queda exclòs de la joia reportada pel Senyor» (n. 3). De fet, constata lúcidament que «hi ha cristians l'opció dels quals sembla la d'una Quaresma sense Pasqua» (n. 6), ja que sovint «la societat tecnològica ha aconseguit de multiplicar les ocasions de plaer, però troba molt difícil engendrar l'alegria» (n. 7).

Per això, el papa Francesc reafirma que «no em cansaré de repetir aquelles paraules de Benet XVI: "Hom no comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó pel trobament amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva"» (n. 7). Ja que «la vida creix donant-la i s'afebleix en l'aïllament i comoditat. De fet, els qui més gaudeixen de la vida són els qui deixen la seguretat de la riba i s'apassionen en la missió de comunicar vida als altres. Això és, en definitiva, la missió» (n. 10).

Dr. Salvador Pié

Expert nomenat pel Papa del Sínode sobre la Nova Evangelització

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

27. ■ Dilluns (□ Tortosa) (lit. hores: 3a setm.) [2Sa 5,1-7.10 / SI 88 / Mc 3,22-30]. Santa Àngela Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre 1840 - Gilet, València 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ).

28. □ Dimarts [2Sa 6,12b-15.17-19 / SI 23 / Mc 3,31-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.

29. ■ Dimecres (□ Tortosa, Lleida) [2Sa 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels Operaris Diocesans (OD).

30. ■ Dijous [2Sa 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4, 21-25]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana.

31. □ Divendres [2Sa 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

1. ■ Dissabte [2Sa 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Sant Cecili, bisbe de Granada i mr.; sant Brígida d'Escòcia, vg.

2. □ † Diumenge vinent, la Presentació del Senyor (antigament Purificació de Maria, i popularment la Candelera, pel ritu de la llum) [MI 3,1-4 / SI 23 / He 2,14-18 / Lc 2,22-40 (o bé més breu: 2,22-32)]. Mare de Déu patrona dels cerers i dels electricistes; altres advocacions marianes: Candelera (Valls), Candelaria (Tenerife), Ajuda (Barcelona), Calle (Palència)...; sant Corneli, bisbe.

DIUMENGE III DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 8,23b-9,3)

En temps passat, el Senyor humilià el país de Zabuló i de Neftalí, però a la fi dels temps enaltirà el camí del Mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans. El poble que avançava a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós. Els heu omplert de goig, d'una alegria immensa; s'alegren davant vostre com la gent a la sega, com fan festa els vencedors quan reparteixen el botí. Heu trossejat el jou que li pesava, la barra que duia a l'espatlla i l'agulló del qui l'arriava; tot ho heu trossejat com al dia de Madian.

▶ Salm responsorial (26)

R. *El Senyor m'il-lumina i em salva.*

El Senyor m'il-lumina i em salva, / qui em pot fer por? / El Senyor és el mur que protegeix la meva vida, / qui em pot esfereir? R.

Una cosa he demanat al Senyor, / i la desitjo amb tota l'ànima: / poder viure a la casa del Senyor / i vetllar pel seu temple. R.

N'estic cert, fruitaré en la vida eterna / de la bondat que em té el Senyor. / Espera en el Senyor! / Sigues valent! Que el teu cor no defalleixi. / Espera en el Senyor! R.

Jesús envoltat dels apòstols. Pintura de Consadori, Museu d'Art Modern de la Ciutat del Vaticà

🗣️) Aquesta imatge parla

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,10-13.17)

Germans, pel nom de Jesucrist, el nostre Senyor, us demano que aneu d'acord i que no hi hagi divisions entre vosaltres; estigueu ben units en una sola manera de pensar i en un sol parer. Perquè alguns de la casa de Cloa m'han parlat de les desavinences que hi ha entre vosaltres. Vull dir que cadascú de vosaltres afirma: «Jo sóc partidari de Pau», «doncs jo, d'Apol·ló», «jo, de Quefes», «jo, de Crist». Com és això? El Crist està dividit? És que Pau ha estat crucificat per vosaltres o heu estat batejats en el nom de Pau? Crist no m'ha enviat a batejar, sinó a anunciar l'evangeli, i a fer-ho sense recórrer a un llenguatge de savis, perquè la creu de Crist no perdi el seu valor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 4,12-23)

Quan Jesús sentí a dir que Joan havia estat empresonat, se'n tornà a Galilea, però no anà a viure a Natzaret, sinó a Cafar-Naüm, vora el llac, a la regió de Zabuló i de Neftalí, perquè s'havia de complir allò que anunciava el profeta Isaïes: «País de Zabuló i de Neftalí, camí del mar, l'altra banda del Jordà, Galilea dels pagans: El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós.»

Des d'aquell temps Jesús començà a predicar així: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop.»

Tot vorejant el llac de Galilea, veié dos germans, Simó, l'anomenat Pere, i Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors, i els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes». Inmediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Més enllà veié altres dos germans, Jaume i Joan, fills de Zebedeu. Eren a la barca amb el seu pare, repassant les xarxes, i Jesús els cridà. Ells abandonaren immediatament la barca i el pare, i se n'anaren amb ell. I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant la Bona Nova del Regne i guarint entre la gent tota malaltia.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 8,23b-9,3)

En otro tiempo el Señor humilló el país de Zabulón y el país de Neftalí; ahora ensalzará el camino del mar, al otro lado del Jordán, la Galilea de los gentiles. El pueblo que caminaba en tinieblas vio una luz grande; habitaban tierra de sombras, y una luz les brilló. Acreciste la alegría, aumentaste el gozo; se gozan en tu presencia, como gozan al segar, como se alegran al repartirse el botín. Porque la vara del opresor, y el yugo de su carga, el bastón de su hombro, los quebrantaste como el día de Madián.

▶ Salmo responsorial (26)

R. *El Señor es mi luz y mi salvación.*

El Señor es mi luz y mi salvación, / ¿a quién temeré? / El Señor es la defensa de mi vida, / ¿quién me hará temblar? R.

Una cosa pido al Señor, / eso buscaré: / habitar en la casa del Señor / por los días de mi vida; / gozar de la dulzura del Señor, / contemplando su templo. R.

Espero gozar de la dicha del Señor / en el país de la vida. / Espera en el Señor, sé valiente, / ten ánimo, espera en el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 1,10-13.17)

Os ruego, hermanos, en nombre de nuestro Señor Jesucristo: poneos de acuerdo y no andéis divididos. Estad bien unidos con un mismo pensar y sentir. Hermanos, me he enterado por los de Cloe que hay discordias entre vosotros. Y por eso os hablo así, porque andáis divididos, diciendo: «Yo soy de Pablo, yo soy de Apolo, yo soy de Pedro, yo soy de Cristo.»

¿Está dividido Cristo? ¿Ha muerto Pablo en la cruz por vosotros? ¿Habéis sido bautizados en nombre de Pablo? Porque no me envió Cristo a bautizar, sino a anunciar el Evangelio, y no con sabiduría de palabras, para no hacer ineficaz la cruz de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 4,12-23)

Al enterarse Jesús de que habían arrestado a Juan, se retiró a Galilea. Dejando Nazaret, se estableció en Cafarnaún, junto al lago, en el territorio de Zabulón y Neftalí. Así se cumplió lo que había dicho el profeta Isaías: «País de Zabulón y país de Neftalí, camino del mar, al otro lado del Jordán, Galilea de los gentiles. El pueblo que habitaba en tinieblas vio una luz grande; a los que habitaban en tierra y sombras de muerte, una luz les brilló.» Entonces comenzó Jesús a predicar diciendo: «Convertíos, porque está cerca el reino de los cielos.»

Pasando junto al lago de Galilea, vio a dos hermanos, a Simón, al que llaman Pedro, y a Andrés, su hermano, que estaban echando el copo en el lago, pues eran pescadores. Les dijo: «Venid y seguidme, y os haré pescadores de hombres.» Inmediatamente dejaron las redes y lo siguieron. Y, pasando adelante, vio a otros dos hermanos, a Santiago, hijo de Zebedeo, y a Juan, que estaban en la barca repasando las redes con Zebedeo, su padre. Jesús los llamó también. Inmediatamente dejaron la barca y a su padre y lo siguieron. Recorría toda Galilea, enseñando en las sinagogas y proclamando el Evangelio del reino, curando las enfermedades y dolencias del pueblo.

COMENTARI

Final de la introducció de l'Evangelí de Mateu

L'evangeli d'avui clou la llarga introducció de l'Evangelí de Mateu (Mt 1-4), i ho fa amb una cita de compliment que no reporta cap altre evangeli (Is 8,23-9,1). Segons aquest text, l'actuació de Jesús privilegiarà una regió que serveix de paradigma per a la tasca missional de la comunitat de Mateu: la Galilea i, més en concret, la riba del llac.

Això és el que expressa la profecia d'Isaïes que Mateu ha trobat adient per encapçalar la presentació de l'actuació de Jesús. Fa referència a Galilea com a Galilea dels pagans (literalment, de les nacions, o sigui, pròpiament, no d'Israel).

Aquest pòrtic és molt apropiat per a l'Evangelí de Mateu, que, segons opinió majoritària, és més que probable que reflecteixi el cristianisme d'Antioquia de Síria (cf. Ac 11,19-26 i també Ga 2,11-21). El cristianisme, en aquesta ciutat, va ser especialment agosarat. Allà van acceptar en la comunitat cristiana els no-jueus (els pagans) sense obligar-los a la circumcisió (el text d'Ac). Per tant, a Antioquia varen conviure cristians d'origen pagà i cristians d'origen jueu (cf. Ac 11,19-26). Això va donar peu a la coneguda assemblea de Jerusalem (Ac 15,1-35) i més endavant a la trifulga entre Pere i Pau (Ga 2,11-21). Doncs bé, per aquest pas decisiu, Galilea és un referent de primer ordre. I la denominació *Galilea dels pagans* ofereix un marc molt escaient per a l'ac-

tuació de Jesús en Mateu. No deixa de ser interessant que el verset que ve després del text d'avui digui precisament: «la seva anomenada s'escampà per tot Síria» (Mt 4,24).

La crida dels deixebles que Mateu ha tret de Marc es clou amb un resum que és una introducció del que vindrà a continuació: «I Jesús recorria tota la Galilea ensenyant (sermó de la muntanya, Mt 5-7) i guarint el poble de totes les malalties i xacres (miracles de Mt 8-9)». Aquest mateix resum el torna a usar Mateu en acabar aquesta secció (Mt 9,35). Senyal inequívoc que Mateu l'ha planejada i l'ha elaborada com un tot i que vol que el lector hi trobi una primera i sòlida unitat dins del seu evangeli.

Oriol Tuñi, SJ

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

CRÒNICA

36a Trobada europea de joves de «Taizé». Va tenir lloc a Estrasburg, del 28 de desembre a l'1 de gener passats. Entre els 20.000 participants, hi havia també de la nostra diòcesi. Per exemple, el David, la Maria, el Pau i l'Anna, de la parròquia Sant Miquel Arcàngel de Molins de Rei. Per a ells, la trobada ha estat un moment de recés i de retrobament personal amb un mateix i amb Jesús, de revisió dels camins de vida i de reflexió sobre el passat i el futur. Aquests quatre molinencs valoren positivament la dimensió ecumènica de la trobada, en la qual també van mantenir contactes amb jueus i musulmans.

Formació per a catequistes de l'Arxiprestat de St. Feliu de Llobregat. Va tenir lloc el 9-10 de gener a l'auditori de la Casa de l'Església, sota el títol «Com apropar la Bíblia als infants».

El biblista Javier Velasco expressava que la clau per aconseguir-ho és que els mateixos catequistes

Emigrants i refugiats: cap a un món millor.

Aquest és el lema de la Jornada Mundial de les Migracions, celebrada diumenge passat, 19 de gener. La presència a les nostres comunitats de germans que han sortit dels seus països contra la seva voluntat és cada vegada més gran. Sovint arrossegueu històries commovedores de fidelitat a l'Evangelí. Un bon exemple ens l'ofereix el matrimoni format per Nasreen i Shahzada, acollits a Sant Feliu des del 2013, primer per Creu Roja i ara per Càritas. Fugits del Pakistan per motius religiosos i amb una gran precarietat de vida, asseguren que la fe en Déu els manté fermes. Nasreen i Shahzada agraeixen l'acollida i pregària dels fidels catalans, i demanen sobretot per la seva germana Shagufta, acusada de blasfèmia al Pakistan.

s'entusiasmin amb la Paraula de Déu, mitjançant la coneixença i l'estima de l'Escritura; la formació, per a contextualitzar el llenguatge bíblic; i la utilització dels mitjans actuals i la imaginació per acostar la Bíblia als infants.

Enviament missioner del Roger i la Maria. El passat 12 de gener va tenir lloc a la parròquia del Roger Marco, a Sant Vicenç dels Horts, i avui

a la de la Maria Palau, a Benicarló. El proper 18 de febrer, aquest jove matrimoni, amb una trajectòria d'implicació parroquial i diocesana en la Pastoral Juvenil, marxarà cap a la República Dominicana com a família missionera. La seva experiència es podrà seguir al blog elspeusdelmissatger.com

AGENDA

Pregària vocacional. Reprèn la iniciativa de la Pastoral Vocacional que convoca una estona de pregària cada últim dijous de mes, a la capella de la Casa de l'Església. La propera, el 30 de gener, a les 19 h.

Per conèixer i aprofundir les actituds renovadores del papa Fran-

cesc. La parròquia dels Sants Just i Pastor, de Sant Just Desvern, convoca una trobada de reflexió, oberta a tothom, per profunditzar l'enfocament de renovació evangèlica del papa Bergoglio. Tindrà lloc dissabte, 1 de febrer, de 10 a 13 h, a l'equipament cultural Les Escoles (c/ Montserrat, 2). Informació: tel. 933 711 297.

Festival benèfic pro Càritas. Dissabte 1 de febrer, a les 18 h, a la Joventut Catòlica, en el marc de la Fira de la Candelera de Molins de Rei. Actuarà el grup molinenc «Gospel Feelings» i el grup de cançons de taverna «Son de l'Havana». Les entrades valen 8 €, i es poden adquirir a l'associació de veïns del barri del Canal, al despatx parroquial o a l'estanc Margarit. Els beneficis van destinats a Càritas Parroquial.

NECROLÒGIQUES

Mn. Albert Domingo i Roig. Va arribar a la Casa del Pare el 9 de gener, als 86 anys. Les exèquies van celebrar-se dissabte

11 de gener, a les 11 h, a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca, presidides pel bisbe Agustí. Va estar a diverses parròquies de Viladecans, Barcelona i Montcada i des de 1992 residia a Vilafranca del Penedès ajudant en diverses tasques pastorals. Persona afable i acollidora, ha deixat una empremta d'humanitat en tots aquells que el van conèixer.

ECO DE LA PALABRA

Variaciones sobre la alegría (V)

Después de nuestras reflexiones estamos en disposición de afirmar la verdad de la llamada que nos hace el Papa a vivir y transmitir la alegría del Evangelio. Ahora entendemos que el acento está puesto, no tanto en el sustantivo «la alegría», sino en el genitivo «del Evangelio». Por dos razones: la primera porque, según hemos dicho, hay muchas clases de alegría; la segunda, porque la alegría, como la paz o la libertad, sólo es una compañera del Evangelio vivido...

El propio Bernanos, que, según veíamos, fue uno de los profetas de alegría más serios de los autores cristianos modernos, escribió en su *Diario de un cura rural* un texto, que bien podría estar firmado por el papa Francisco:

«Lo contrario de un pueblo cristiano es un pueblo triste, un pueblo de viejos. Me dirás, declaró el cura de Torcy, que la definición no es muy teológica. De acuerdo, pero basta para hacer reflexionar a esos señores que bostezan en la misa del domingo. ¡No es extraño que bostezan! No pretenderás que en una desdichada media hora semanal, la Iglesia pueda enseñarles la alegría. Aunque supieran de memoria el Catecismo, no serían probablemente más alegres.»

La alegría, en efecto, no se puede enseñar a base de lecciones o de discursos bien estructurados, ni se puede hacer vivir simplemente con unas «misas bien amenizadas» (expresión tan común, como repelente).

Si recordamos itinerarios reales de grandes testigos de la alegría cristiana, nos percatamos de que la primera experiencia que el Espíritu Santo, «encarnado» en espíritus humanos, provoca es una incontenible sensibilidad hacia el sufrimiento de la humanidad. Cuando el espíritu humano se deja transformar por el Espíritu Santo adquiere ojos y corazón para compartir el dolor de los hermanos. ¿Entonces es realmente la alegría un signo de la vida auténticamente evangélica?

Son bien conocidas la sonrisa de san Francisco de Asís, de san Vicente de Paúl, de la madre Teresa de Calcuta o del hermano Carlos de Foucauld. Sin embargo, no sólo sufrieron profundamente, sino que fueron a buscar el dolor de los hermanos para compartirlo. Uno se pregunta qué tiene que ver su sonrisa con la de los rostros resplandecientes de los anuncios publicitarios. Nos atreveríamos a preguntar ¿qué tiene que ver aquella sonrisa con los saltos de alegría de un grupo que ha experimentado una eficaz dinámica psicológica o ha escuchado una música agra-

dable...? Sin duda, algo tienen que ver, pero me quedo con aquellos rostros: su sonrisa tiene misterio, mientras que en estas imágenes está todo demasiado claro.

Algunos, por cierto, se escandalizaron de que la madre Teresa de Calcuta hubiera tenido crisis de fe o de frialdad en su entrega. ¡Sin embargo, esto confirmaba que su camino era efectivamente del Espíritu!

Sólo entenderá la alegría cristiana quien acepte de corazón el Dios hecho hombre en Jesucristo, aquel que es representado en el Cristo crucificado del Castillo de Javier con una sonrisa estremecedora en los labios.

Es el ejercicio de las virtudes lo que engendra la alegría, aunque en ello nos parezca que desaparecen todas las alegrías humanas. Nosotros preferimos explicar este hecho diciendo, no que Dios «recompensa» la renuncia voluntaria que hacemos a los gozos humanos, sino que el Espíritu purifica y transforma estos mismos gozos en verdadera alegría.

Un amigo me escribe diciéndome que «la única prueba de la existencia de Dios es la prueba de la alegría» y que «si no existiese la roca, la ola no rompería en blanquísima espuma».

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat